Alva en het belletje in de sneeuw

Mama en papa

Dit boek is van

_____

Welkom in dit voorbeeldboek! Het is gemaakt net zoals jouw eigen boek zal worden, met de foto's en keuzes die je hiernaast ziet, en toont hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en beeld je in dat jouw kind de held is in zijn of haar eigen sprookje.

Het was de nacht voor kerstavond. Binnen in huis rook het naar peperkoeken, saffraanbroodjes en dennentakken. Alva had net het laatste zuurstokje op de schaal gelegd toen er iets tegen het raam klingelde. Kling, kling, kling.

In de sneeuw stond een klein rendierkalfje. Het had vleugels, dichtgevouwen als twee zachte manteltjes langs zijn rug, en een zilverkleurig belletje rond zijn hals. Het keek op naar Alva, keek op naar de hemel en stampte toen met een piepklein hoefje. Tussen de wolken gleden een paar donkere stipjes voorbij de maan. Het rendierkalfje probeerde zijn vleugels uit te slaan, maar vouwde ze weer dicht. Toen liep Alva naar de gang.

Alva trok haar muts, wanten en laarzen zo snel aan dat één want verkeerd om zat. "Het zal wel zo gaan", zei ze. Koude lucht die naar sneeuw rook, glipte door de open deur naar binnen.

Het rendierkalfje had al een rij kleine hoefsporen gevonden. Ze lagen in de poedersneeuw en wezen naar het dennenbos. Alva hurkte ernaast. "We volgen de kudde", zei ze. "Eén stap tegelijk." Ze dacht even na en zei: "Eén door de dennen." Het rendierkalfje zette voorzichtig een stap. Het belletje antwoordde: kling. Alva zette er nog een, en samen volgden ze de sporen naar de donkere bomen.

In het dennenbos was het stil op een sneeuwmanier. De takken hingen wit en rond naar beneden, en soms viel er met een zacht plofje een klomp sneeuw af. Alva zag de hoefsporen eerst: twee kleine afdrukken en dan nog twee. Ze volgde ze aandachtig, zoals wanneer ze na een verse sneeuwbui dierenpootjes zocht.

Het rendierkalfje haastte zich drie stappen, maar een lage tak bleef aan één vleugel haken. Het schrok op en bleef stilstaan. "Wacht, ik zie het", zei Alva. Voorzichtig tilde ze de tak opzij. "Eén door de dennen", herinnerde ze. Het rendierkalfje liep verder. Tussen de stammen opende zich een groot wit veld, en ver daarbuiten klonk een diepe boemmm.

Achter de laatste den lag het meer, bevroren en glanzend onder de sneeuw. Diep daarbinnen zong het ijs: boemmm, boemmm, als een reusachtige trommel ver onder de grond. De oren van het rendierkalfje schoten elk een kant op.

Maar de sporen van de kudde glinsterden over het meer. Het waren geen gewone afdrukken meer. Ze lichtten zilverwit op en verbonden de oevers als een smalle winterbrug. Alva zette haar laars op het eerste glinsterende spoor. "Eén door de dennen", zei ze. Toen zag ze het volgende deel van de weg. "En één over het ijs." Het rendierkalfje bleef even staan. Toen klonk het belletje: kling, en het zette zijn kleine hoefje naast dat van Alva.

Midden op het meer zong het ijs opnieuw, langer nu: boemmm-boemmm-boemmm. Het rendierkalfje maakte een sprongetje. Het belletje rammelde zo snel dat Alva bijna de tel van de stappen kwijt was.

"Het meer is goed in de bas", zei ze. "Maar het heeft hulp nodig voor de rest." Alva neuriede een klein deuntje uit een kerstliedje, zacht en een beetje vals. Het rendierkalfje luisterde. Toen zette het zijn hoefjes één voor één in de glinsterende sporen. Eén door de dennen, één over het ijs. Aan de andere kant wachtten kleine goudgele stipjes in het donker. Alva kneep haar ogen samen. "Sneeuwlantaarns!" zei ze, en ze ging sneller lopen.

De sneeuwlantaarns stonden in een kronkelende rij, rond als broodjes van sneeuw. In elke lantaarn flakkerde een klein lichtje. Het rook een beetje naar warme kaarswas, hoewel de nacht koud en helder was.

Tussen de lantaarns vond Alva meer hoefsporen. Eentje liep vlak bij haar oude sleehelling. "Ze waren hier", zei ze. Ze keek omhoog. Boven de lantaarns rees de hoge heuvel op, wit tegen de hemel. "Eén door de dennen, één over het ijs, één voorbij de lantaarns." Het rendierkalfje strekte zijn hals naar de top, maar de kudde was nergens te zien. Alleen de wind bewoog daarboven. Alva begon naar de helling te lopen.

De heuvel zag er dubbel zo hoog uit toen Alva aan de voet ervan stond. Hier ging ze meestal sleeën tot haar wangen rood waren en haar wanten zwaar van de sneeuw. Naar beneden ging het snel. Naar boven was het vooral hijgen.

"We doen kleine stapjes", zei ze. Het rendierkalfje probeerde te klimmen, gleed achteruit en plofte plots midden in de sneeuw neer. Zijn vleugels hingen scheef. Alva kneep haar mond dicht om niet te giechelen, maar haar schouders schudden toch. Het rendierkalfje keek haar heel boos aan. "Sorry", zei Alva en stak haar hand uit. "Eén door de dennen, één over het ijs, één voorbij de lantaarns, één de heuvel op." Nog één stap. En dan nog één.

Halverwege de heuvel kwam de wind eromheen waaien. Hij joeg sneeuw over hun pad. Eerst werden de sporen van het rendierkalfje ondiep. Toen werden Alva's laarssporen weer opgevuld, tot er alleen zachte kuiltjes overbleven die verdwenen terwijl ze keek.

"Schiet een beetje op", zei Alva. Ze zette twee stappen. Het rendierkalfje zette er één. Ze zette er nog twee, en het volgde haar met het belletje stil tegen zijn borst. Achter hen lagen de dennen, het ijs en de lantaarns, maar de wind veegde alles weg. Alva zei de weg hardop, alsof de woorden hem konden vasthouden: "Eén door de dennen, één over het ijs, één voorbij de lantaarns, één de heuvel op." De top was nu dichtbij. Maar zou de kudde er nog zijn?

Op de top stonden geen bomen, alleen hemel, wind en sneeuw die opzij stoof. Alva draaide zich om. Daar had hun weg moeten liggen. Maar er waren helemaal geen sporen, niet één.

"Nu kun je vliegen", zei ze en ze wees omhoog. Het rendierkalfje spreidde zijn vleugels. Het hurkte, zette zich af met zijn voorhoefjes en bleef staan. Het belletje bungelde zonder geluid. "Vlieg!" zei Alva opnieuw, deze keer harder. Maar het kalfje vouwde zijn vleugels dicht en kroop ineen, klein als een verloren want. Boven hen gleed de kudde verder naar de rand van de wolken. Alva kneep haar want stevig vast. Wat had het kalfje dat de kudde kon horen?

De wind trok aan Alva’s muts. Ze hield die met één hand vast en keek naar de andere. Net onder de kin van het rendierkalfje zat het belletje, glanzend ondanks de sneeuw. Alva herinnerde zich het geklingel buiten het raam. Ze herinnerde zich hoe het tussen de dennen had geklonken.

"Misschien zien ze ons niet", zei ze. "Maar misschien horen ze ons wel." Voorzichtig pakte ze het belletje vast en liet het rinkelen: kling, kling, kling. Drie heldere klanken. Eerst antwoordde alleen de wind. Alva rinkelde opnieuw, steviger nu. Kling, kling, kling. Toen bleef er een donker stipje stilstaan boven de rand van de wolken. Daarna kwam er een antwoord, dun maar duidelijk: kling-kling-kling.

De oren van het rendierkalfje schoten omhoog. In de hemel draaiden de kleine stipjes terug. Meer belletjes klonken vanuit de wolken, alsof de sterren hun zakken vol zilver door elkaar schudden.

Alva keek naar de sleehelling. Die liep zachtjes naar beneden vanaf de top, glad van vele ritjes en breed genoeg voor twee. "Je hoeft niet recht omhoog te beginnen", zei ze. "Als ik hier sleed, leunde ik eerst naar voren, en daarna ging het vanzelf." Ze zette haar voeten aan de rand. "Eén door de dennen, één over het ijs, één voorbij de lantaarns, één de heuvel op ..." Het rendierkalfje zette een stap naar voren. Alva glimlachte. "... en één naar beneden."

Alva rende. Ze rende zoals wanneer de slee al begint te glijden en je ze nog moet inhalen voor ze verdwijnt. De sneeuw pufte rond haar laarzen. Het rendierkalfje rende naast haar, eerst stijfjes en toen sneller.

"Eén naar beneden!" riep Alva. Het kalfje strekte zijn vleugels. Eén sprong maakte het. Toen nog één. Bij de derde sprong raakten zijn hoefjes de sneeuw bijna niet meer. Het belletje zong zo helder dat Alva midden in haar gehijg lachte. Het rendierkalfje steeg over de sneeuwrand heen, de lichter wordende hemel in. De kudde kwam klingelend en glinsterend op hem af, en het kleine kalfje vloog recht tussen hen in.

Op kerstavond in de ochtend was het huis weer stil. Het rook naar koffie, peperkoeken en het kleine kerstboompje in de hoek. Op tafel lagen de saffraanbroodjes onder een gestreepte doek. Alva liep naar het raam.

In de verse sneeuw liep een rij kleine hoefsporen, helemaal tot aan het huis en weer terug. In de top van de kerstboom hing een klein zilverkleurig belletje aan een donkerrood lint. Alva ging op haar tenen staan en gaf het een zacht duwtje. "Kling, kling, kling", zei het. Ver boven het dak was een kleine kudde te zien in de roze winterhemel. Alva liet het belletje nog één keer rinkelen.

Alva en het belletje in de sneeuw

In de nacht voor kerstavond landt er een klein vliegend rendierkalfje buiten Alva's raam, ver van zijn kudde. Alva volgt sporen door de sneeuw, over zingend ijs en haar eigen sleehelling op, waar een klein belletje helemaal tot in de hemel moet klinken.

nl-be.sagatilldig.se